

KIES HYMÉTTUSON NÖTT
VIRÁGSZÁL,

MELLY

MÉLTÓSÁGOS LOSONTZI LIBER BÁRO

BÁNFFI **M**IHÁLY
U R,

É S

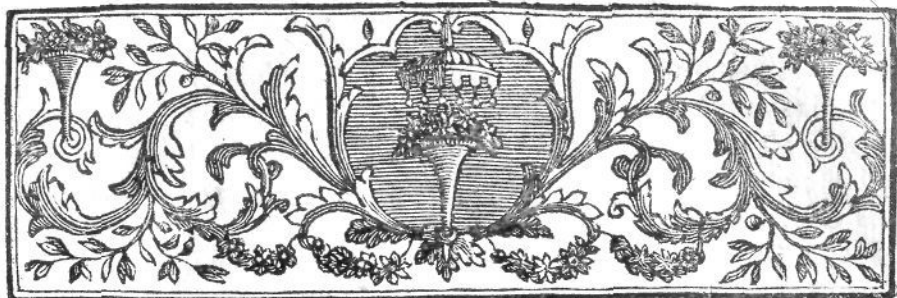
MÉLTÓSÁGOS GROF 'S M. GYERŐ-MONOSTORI
LIBERA BARONISSA

KEMÉNY **T**HÉRÉSIA
KIS-ASSZONY,

Ö NAGYSÁGOKNAK A' SZ. HÁZASSÁG ÁLTAL LETT
ÖRÖKÖS EGYBEN FOGLALTATÁSOK ALKALMA-
TOSSÁGÁVAL, EZ FOLYO 1758. ESZTENDŐ'
PÜNKÖSD HAVÁNAK 15-dik NAPJÁN
KOSZORUNAK FÜZETTES

Exactoralis Cancelista
TSIZI ISTVÁN által.

KOLO'SVÁRATT, Nyomtatt. PÁLDI ISTVÁN által, 1758.

A J Á N L Ó L E V É L.

MÉLTOSÁGOS BÁRO UR!

JÓ MÉLTOSÁGOS URAM,
PÁTRONUSOM!

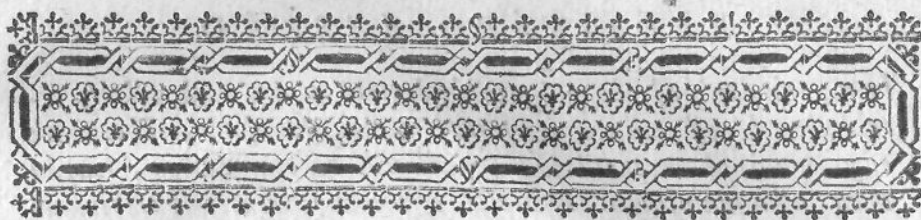
NAXAGORÁS PHILOSOPHUS, hogy Természeti böltselkedésének tágasabb térségére juthasson, édes Hazájának meztire hagyásával-is, tzeljät valamíg érhetle, addig törekedett; kinek példáját elmére vévén, arra vezéreltetém, hogy honnyomból kellő el-távozáfommal-is, ékes Parnassuson újult; de honn tsak-nem ki-afni indúlt tsekély Tudományom' plántáját gyarapitanom ne múlafztanám. Minthogy pedig annak

A J Á N L Ó L E V É L.

annak kívánatos nedvesítő harmatját, Méltóságos Gróf, és Magyar-Gyerő-Monoftori L. Bárá KEMÉNY LÁSZLO UR ö Nagyságának, FELSÉGES ASZSZONYUNK 's örökös Fejedelmünk ö Felsége' *Actualis Camerariussa*, *Actualis Gubernialis* Belső Tanátsofsa, és az Erdélyi *Supremus Provincialis Exactoratus Praefes* Ur Hívének nagy értelmű Forrásánál találtam, és naponként (noha sűrű *fatumok* között) ö Nagyságának nagy Kegyelmeivel tápláltatom, nagy okom volt először, a' midőn illy Méltóságos Nagy Uram' 's Pátronusom' Kis-Azónya Nagyságodnak Házas-Társul adattatnék, az irigység' barlangjában kételesen tébolygó forsom' fel-áldozásával-is hívségem' valóságát ki-nyitnom. Nagy okom volt másodszor, hogy illy tsekély, de a' szívnek egyenefségéből meg-kötözött lábakon fázmozott munkátskám által érdemessé tétethetvén, Nagyságod' Kegyességekben magamat zárolhassam, 's víg kedvét nagyobbithassam. Mellyekre nézve, Nagyságodat alázatosan kérem, hogy ezen munkátskában nem a' tsekélységet, sem az erőtelenséget, hanem a' jó véges indulatot szemlélvén, jó neven venni méltóztassék; úgy én-is Nagyságtoknak fok fzerentsékkal *contentumok* fzerint terjedő fázmos Eftendeikért Jó ISTENem előtt efedezem, a' ki utolsó lehellésemig vagyok

NAGYSÁGODNAK

alázatos hív főlgaja,
Ts. I.

ELÖL-JÁRÓ BESZÉD.

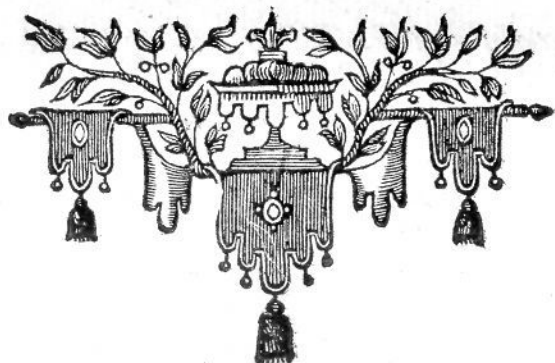

Em annyira Hymennek pompás áldozatjára, mint az igaz Atyafiságos Szeretetnek bizonyításával következhető vig kedvek' legelésére meg-jelent, Fénylő Virtusokkal, 's Tiszta Kegyességgel fel-ékesített Múltóságos és Nagyságos, Gróf és Báro Jó Méltóságos Uraim, Pátronusim! Méltóságos Gróf és Báronissa Kegyes Afkonyaim, Pátronáim! És ritka Szépséggel tündöklő Méltóságos Kis-Afyszonyok!

RÉgentén a' MEGARÉNUSOK a' Vö-legényt a' Menyafkonyjal copulálni akarván, a' Templomnak még a' Tornáztában el-kezdettek, és míg nem az Oltárhoz juthattak, mind a' Vö-legényt, mind a' Menyafkonyt ökleikkel sajnosan veregetni meg nem fűntek; jelentvén azzal, senki-is várt örömenek batárára fenvedés nélkül el nem juthat. Az Örmények pedig (mint Guevarra maga Historicus Könyvében le-írja) az Hízaság által lett öfve-keleseknek bizonyosb jelét úgy adták, hogy a' Vö-legény a' Menyafkonyynak jobb, és a' Menyafkony a' Vö-legénynek bal fülét el-rontották. Sem a' Megaréniusok, sem pedig az Örményeknek most irt fokáfsait noba tzelomul jel nem tettem, annyival inkább azokról himet varni nem fándé-

ELŐL-JÁRO BESZÉD.

kom; mindazáltal, hogy igaz bírságemet avagy tsak vékony értékemhez képest adható jelemmel valóságosíthassam, Boetianak egy Aganippé nevezetű Kút-fejénél volt rézségességemben, tsupán ezen alkalmatosságra készített egynéhány tsekély Verseimmel Nagyságtok Méltóságos Füleinek únalmaskodnom bátorkodtam. Mellyekben a' Fi Barátnak szükséges volta előzőr próbáltatik; amakutánna a' Fi Feleségnek fel-keresése, és a' Házaság jórasóltatik; utóhára Méltóságos mostani VÖ-LEGÉNY UR, és Méltóságos MENY-ASZSZONY Ö Nagyságoknak a' fent Házaság kötele által lett öfve-férkeztetéseknek alkalmatossága le-iratik. Mellyhezképest, hogy ezen kevés, de igen tsekély Munkátska ne legyen Szíveket bádgyasztó únalom, Nagyságtok mély Kegyességénél alázatosan esdeklem, amak figyelmetes meghallgatására Magokat kegyesen el-tökéllení, és a' habozó Poétát Méltóságos Gratiájokkal rékesíteni méltóztatásának, a' ki Feleltett Verseit így kezdi:

E L S Ő R É S Z.

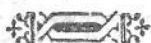
AZ IGAZ BARÁTRÓL, ÉS A' JÓ FELESÉGRŐL.

RÁGA KINTSET talál, ki Jó Barátot lél,
Kivel Egyességben barátságosan él,
Aleſto, *Megaera*, *Thiſephontól* ſem fél:
Sőt Szerentséjéhez több Szerentséket vél.

Kedvetlensége-is nyájas örömré kél,
Szép vigáljos Nyara kedvének kél, nem Tél,
Bár égjen, de hamvát nem bírhatja a' Szél
Tüzének, 's ha éſzik édes falatot nyél.
Mert az Igaz Barát a' Szívnek rekeſſé,
Minden titkainak zároló reteſſé,
Gondjait, Bánatit, úgy üzi nagy meſſé,
Aeolus ſem elég, hogy kedvét ſéleſſé.
Ha búsulása van jelenti Társának,
A' ki háritója leg - nagyobb Gondjának,

Ez

Ez annak, Az enged ennek Tanácsának,
 Mellyel oázol mérge Búslakodásának.
 Mikor Öröme van, közli Barátjával,
 Vig Kedvét deríti újjíttatásával
 Annak-is, Kebelét tölti vígságával,
 Mind ketten vidúlnak Kedvek' nagyságával.
 De ki magánosan éli ez Világot,
 'S Kies *Hymettus*on nem szakaszt Virágot,
 Bár szabadon járjon, de fenved Rabságot,
 Mert az nem ísmérhet Igaz Barátságot.
 Ha kedve van - is, nints kinek jelenthesse,
 Azért sem tehetős, hogy azt nevelhesse,
 Bá, Baját, Bánatját nints a' kire vessse,
 Mert nints Nyavalyától a' ki meg-menthesse.
 Kedves dolog tehát Jó Barát' létele,
 Kinek Igazsággal rakodott kebele,
 Szerentse a' kihez illy nagy Jót férlele,
 Fő Bóldogságot az Világban képzele.
 Tüznél és a' Víznel, mint *Plutarchus* írja,
 Szükségesb a' Jó Társ, és a' ki ezt bírja,
 Tele' borzofságát ollójával nyirja,
 S' Szívére tsepeg nyílt örömének 'sírja.
 Jobb Szeme, Keze nints, *Petrarcha* álitja,
 Kinek Szívét bútól Barát nem tágitja,
 Szívének ajtáját bár örömmnek nyitja,
 De magános Élte ízét favanyitja.
 Kinek Barátja nints, az magán kívül él,
Hyeronimus - is erre foka - ki 's kél,
 Minthogy *alter ego*, illyre ha ki nem lél,
 Magát-is veztette, Jó Napokat sem vél.
*Aristoteles*ről minden jót itélek,
 Ki azt tartá (a' mit Irásból fémlélek),

Két Barátok' Szive két Testben egy Lélek.
 Rózsát Jóért én-is örömmel tserélék.
 Régen két Barátok hogy egyben kelének
Vulcanushoz menni azért fietének
 A' kettőből egyet formálna, lennének,
 Egy Testé, 's mind végig együtt lehetnének.
 Valamint a' *Larix* meg nem eméztetik
 Ha fíntén *Acthnának* tüzében vettetik,
 Ugy ki Barátjához hiven viseltetik,
 Hideget, meleget fzenvedni kéztetik.
 Az *Asbestus* köhöz álhataratósággal
 Hafonlit a' hív Társ egész búzgósággal,
 Melly ha meg gyújtatik ég nagy forrósággal
 Bár rá hordasának vizet fokasággal.
 Fő boldogság tehát jó Társra találni,
 És azzal napjait örömmel fámlálni,
 Nyájas befédekkel kedvére sétálni,
 Veszélyes, és káros illy nagy jót hátrálni.
 De már valaki azt tölem kérdezhetné:
 Ki az az igaz Társ? ki ezt követhetné,
 Hívségét áldozván mind éltig tehetné,
 S' A' kinek el-zárlott Titkát jelenthetné.
 Hízem ma ez Világ annyira meg-bomlott,
 Nints a' ki jót tégyen, termézfete romlott,
 Az irigység benne meg-rögzött és tomlott,
 Tsuda hogy eddig-is Föld alá nem omlott.
 Kérdésére néki méltán azt felelem:
 Az Igaz Feleség leg-főbb fegedelem,
 A' hol e' van nints ott soha-is gyöttelelem,
 Lépése, beféde, hűség engedelem.
 Ez főbb Titkainak nyilhatatlan zárja,
 Akaratja' útját mind a' végig járja,

Egygyé lett két Szivet nyájas öröm árja
 Járja, még-is kedvét nagyobbálni várja.
 Ámbátor *Craesus*nak bírj Gazdagságával,
 Vagy *Polycrates*nek fő Bóldogságával,
 Avagy *Timotheus* Hadi Pompájával,
 És *Mydas* Királynak feles Arannyával.
 Vagy *Perseus*fal mit tapodsz, mind ró'sa fál
 Légyen, foha a' bú Fejedről le nem fáll,
 Ki sebed gyógyítsa ha melletted nem áll,
 Bár néked áldozzon minden Fársángi bál.
 Ismét felelhetné : ki tudja melly az hív,
 Kinek kebelében meg nyúghatna a' fív :
 Engem-is meg vallom minden íz arra hív,
 De félek sebemet lefűz ujjító kéz-ív.
 Mondám : nem sértetik attól foha a' fív,
 A' ki Kedveséhez mind állandó s' mind hív;
 Sőt újul, előtte olyan mint arany mív,
 S' Víg örömét kedvét nem emélti a' nyív,
*Phocion*nak elő - hozom Feleségét,
 Ki kérdetvén miért hogy gyönyörüségét,
 Czifra öltözetben kellő ékecségét
 Nem tartja, keresné nagyobb kedvescségét.
 Felel a' kérdésre : én gyönyörüségem,
 Férjemnek *Virtussa* elég ékecségem,
 A' nélkül-is tudom nálla kedvescségem,
 Előtte nem kellő pompás fényecségem.
Areopagitta' Leánya ki vala,
Democio, kinek hogy Férje meg-hala,
 Más Férjhez nem mégyen, illy végzélt forrala,
 Mondván : nekem még él, bár dült Élte' fala,
Prothesilaus hogy Trója alatt meg-hólt,
Laudemia' gyászán nem vala egyéb fólt

Hogy

Hogy Férje' árnyékát láthatta, nyílt olly bólt,
 Mellyet ölelhetvén, el-húnt, 's többé nem fúlt.
Tacitus Érint-is nagy könnyebségére
 Vagyon, a' ki talál Jó Feleségére,
 Ki mind jót mind rosszat véle tür kedvére,
 Bóldog ki talál illy Szíve' rézesére.
 A' Kegyelem felett való nagy Kegyelem,
 Kit egyben férkeztet az igaz Szerelem,
 Ettől ahoz járúl vidító kérelem,
 És úgy idéztetik töle engedelem.
 Mind fűkséges, mind jó, az illy tárfalkodás,
 Nem emélti mindég a' bú 's gondolkodás,
 Kedvet fűl az ilynek minden munkálkodás,
 Élete mind végig ékes nyájaskodás.
 E' Jó példát tehát valaki követi,
 S' Jó Feleségének ha fzerit teheti,
 Javaslásaimat el-nem felejtheti,
 Valamikor hívét látja 's emlegeti.

M Á S O D I K R É S Z.

A' KÖVETEK' EL-INDULÁSÁRÓL.

MÉltóságos Báró BÁNFFI MIHÁLY UR-is
 Illy Jó Peldát követ, öftönöztetik-is,
 Mert GRÓF KEMÉNY LÁSZLO UR' HÁZÁban kinn-is
 Szemlélte, a' kivel Szívet tserélne-is.
 Oh kedves tserélés! ha végét érheti,
 Egy Szív a' másikat hogy meg-tserélheti,
 Meg-jött Szerentséjét együtt ölelgeti,
 'S Egyik a' másiknak kedvét legelteti.
 Azért Jó Barátit már-is idézteti,

És e' Grófi HÁZhoz hol küldi 's vezeti,
 Mondván: e' szép Kegyest ha hogy el-nyerheti,
 Jó teteményeket mindenkor hirdeti.
 Melly végett a' midőn útra indulának,
 És e' Grófi HÁZhoz végre el-jutának,
 Jeles köszönetet egymásnak adának,
 Azután fontosan ekképen főlának:
 Virtus a' Mágnessel Termézetben páros,
 Mellynek méltán hódol akármely nagy Város,
 Szívhez Szivet vonzon, mellyért lehet áros,
 Szivtől hát a' Szivet vonni volna káros.
 Illy Virtus tündöklék fényes Udvarában
 NAGYSÁGODnak Kedves THÉRÉSIÁJában,
 BÁRO BÁNFFI MIHÁLY URat valójában,
 Ugy vonja magához, forr indulatjában.
 Régi ELEINEK Nagyságos Virtusfa
 Nógatja hogy ahoz engedtesék Jusfa,
 Légyen hát NAGYSÁGOD kegyes Patronusfa,
 THÉRÉSIA légyen örökös Laurusfa.
 E' GROF UR-is minthogy nagy értelmű légyen,
 A dolog-is méltó kit elmére végyen,
 S' Reá feleletet értelmesen tégyen,
 Bezéde azokhoz illy szép rendel mégyen.
 Én hozzám Ti nem tsak magatok jöttetek,
 Víg öröm, 's fzerentse, érkezék veletek,
 Örvendeztem mihelyt ajtómon léptetek;
 Az Egek áldjanak, hogy meg-tiszteltetek.
 Akarnám, ha ollyast Házamban találnék,
 Jó-teteménytekért a' mellyel fzolgálnék,
 Együtt fzerentsémmel akkoron sétálnék,
 Mikor kedvetekre olly javamtól válnék.
 A' BÁRO URFInak Régi NAGY NEMZETE,

Sok Jeles Virtusfa 's Magának Termete,
 Nálam esmérletes, 's kedves Nevezete,
 Kedves Házaamhoz-is nyújtott Szeretete.
 Örülöm Virtussát, Házaamál mutatni
 Hogy akarja, 's kedvét meg-koronáztatni,
 Ha miben tehetős lélek szolgálhatni,
 Kívánsága szerint nem fogom mulatni.
 De a' dolog melly nagy, olly nagy tanácsot vár,
 Meg-fontolás nélkül végezni volna kár,
 Egek' tetfzéséből e' dolog ha foly 's jár,
 Melly meg-rekefzthetse nem lefz olly erős zár.
 Illő tehát mostan azt el-múláztatni,
 És más terminusra méltó haláztatni,
 Egyik résznek sem fog, úgy hiszem ártani,
 ISTENi Végzésnek nem lehet bomlani.
 Izenem azonban kötelelségemet,
 Közfönvén, hogy erre méltónak Engemet,
 'S Házaamat ítélte, kérem ISTENemet,
 Meg-érdemlésére tartsa fenn Éltemet.

HARMADIK RÉSZ.

A' KÖVETEK' MÁSODSZORI MEG-

J E L E N É S E K R Ö L.

MELly kedves Felelet, hogy hatá füleket,
 Képzelték mindjárást kívánt örömeke't,
 Azért tették ismét meg-jelenéseket,
 'S Illy formán kezdték vizont bekédeket.
 Fájdalmának ki-ki meg-enyhítésére,
 Olly Orvost keres, ki hozza épségére,

Sebesült Szarvas - is fel - keresésére.
*Diſſamus*nak fiet gyógyító írére.
 És *Chelidoniát* a' meg - vakult Fetske
 Keres, hogy meg - jöjjön a' látó fémetske,
 Betegünk' Orvosa tsak az a' Szépetske
 A' kit kér, de immár bár lenne Menyetske.
 Attól lebefsedert, attól vár gyógyulást,
 A' fegény Betegnek az nyújthat újulást,
 Mind addig tsak fenyved, 's nem vehet tágulást,
 A' míg Sértőjétől nem vézen vídúlást.
 Nagyságod' NEMZETE. ÖT erre vezette,
 Kinek Virtusait minden fáj hirdette,
 Nagyságodnak - is illy Virtusát nézhette,
 Midőn gyakort ízben udvarlását tette.
 Hasonlót zemléle Egy Jeles *Nymphában*,
 Nagyságodnak. Kegyes. *THÉRÉSIÁJÁban*,
 A' ki virágozék Nagyságod' *HÁZÁban*,
 Nem - is fegítheti más gyógyulásában.
 Nagyságodhoz ezért fives Kérelmünket:
 Nyújtjuk, ne vesse - meg. Elfedezésünket,
 Engedje gyógyúlui fegény Betegünket,
 Nékünk se rekefze reménlett Kedvünket.
 Mert a' fietség - is itten kéfedelem,
 Várákozás pedig Szívbeli gyötrelém,
 A' Meg-betegültnek terhesült sérelem,
 De gyógyító írja lefz az engedelem.
 Bár a' Fegyvereknek főrnyü tsattogása
 Légyen Tengereknek Világra ontása,
 Nem fűnik a' Szívben Szerelém' mozgása,
 Híve' kebelében míg nem lefz jutása.
 Hajós a' félvélben kíván tsendefséget,
 A' háborúságban ki - ki békefséget,

A' nyomó

A' nyomorúlt Beteg óhajt Egészséget,
De BÁNFFI MIHÁLY UR kér most Feleséget.
Engedjen Nagyságod tehát kérésének,
Nagyobbítója lefz kívánt örömenek,
És tellyesítője mindenben kedvének,
Im Jelét mutatja el-rendelt végéuek.

MÉLTÓSÁGOS GRÓF UR' MÁSODSZORI

F E L E L E T I.

Köz fokás: hogy minden Vendég kedves legyen
És annak hogy ki ki tíftefséget tégyen,
Mikor Udvarában bé-tér, 's hozzá mégyen,
Hogy ö.-is hasonló vízföntaglast végyen.
De kedvesebb fokkal, ki nemz barátságot,
Öfzült Fejeket-is vídító újságot
Hoz, és újságával üz fomorúságot,
Mord kedvek között-is ferez vígafságot.
Illy kedvesek vagytok, kik hozzám jöttetek,
Kellemetes az-is, kitől küldettetek,
Kívánságtok fzerint valamit tehetek,
Mindent el-követek, nem fzegem kedvetek.
Noha rendeltem vólt ebben olly végemet,
Más úton érhessem kívánt örömemet,
De minthogy tsonkúlni érzém reményemet,
Arra kell fordítnom immár tetzfésemet.
Az Egeknek látom az az akaratja,
Nem tántorodhatik mellynek farkalatja,
BÁNFFI MIHÁLY legyen Örömem' harmatja,
Énnékem Ö Fiam, és én légyek Atyja.

Azért

Azért már mint Fiú én hozzám fieszen,
 És egyéb gondjait ezért hátra vessen,
 Illő, hogy a' dolog el-intéztethessen,
 'S Nékem mind magának kedvet érezzhessen.

N E G Y E D I K R É S Z.

A' KÖVETEK' HARMADSZORI MEG- J E L E N É S E K R Ö L.

MEg-tértünk minapi parantsolatjára
 Nagysagodnak, a' mi jöt kívánságára,
 Meg-jelent magának fel-áldozására,
 Annak, kit óhajtott Keze' fogására.

HARMADSZORI VÁLASZ:

ÖRöföm szerentsés meg-jelenésteget,
 És *Parolátok*nak meg-felelésteget,
 Vigadjatok tehát, vigadok veletek,
 Ifjaknak örvendjök egyben-keléséket.
 Dicsőrem azonban az *EG'* magofságát,
 Hogy lábaitoknak áldá fáradságát,
 Érzem bár Szivemnek nem várt lankadságát,
 Látván *ISTEN*emnek nagy hatalmosságát.
BÁNFFI MIHÁLYjom hát, a' ki Fiammá lett,
 Álljon-elő, mert ma énnékem kedvet tett,
 Örömömré van, hogy békével érkezett,
 Mondom: örökösön Szivembe érkezett.

MÉL-

MÉLTÓSÁGOS BANFFI MIHÁLY UR'

M E G - J E L E N É S E.

L Eg-kifsebb Szolgája Nagyságodnak vagyok,
 Egészségét látván, örömmel melly nagyok,
 Tudós Böltseknek fints olly értelmes agyok,
 Le-irhatnák, mellyből én alább sem hagyok.
 Mert magam sem tudom örömem' mélységét,
 Látván Nagyságodnak hozzám kedveségét,
 Most lett Szolgájának, kérem Kegyeiségét,
 Engedje mutatni Engedelmeiségét.
 Nagyságodnak ímé magam úgy áldozom,
 Akaratját mindég vállamon hordozom,
 Parantsolatjában mikor fáradozom,
 Leg-főbb Szerentsémtől akkor harmatozom.

Ö T Ö D I K R É S Z.

A' KÉZ-FOGÁSRÓL, ÉS A' HITLÉSRÖL.

Ö Rülte, kérése hogy helyét találta,
 GROF URamnál Szívét nyájas öröm fálta,
 A' ki bús Napjait ez előtt lámlálta,
 Vígad, Szerentséjét mert jókor próbálta.
 Meg-van a' Kéz-fogás, immár a' Hitlés-is,
 Homály-is el-özlott, derült kedves fény-is,
 Nyájas *discursusok*, azok közt tsókok-is,
 Magok útján mennek ölelgetések-is.
 Nints már egyéb hátra tsak Lakodalmozás,
 Egyik réziről-is nintsen botránkozás,
 Édeséggel tellyes minden sohajtozás,
 De inkább nehezebb most a' várakozás.

Ezért nyújtattatik ismét a' kérelem,
 Adattatnék immár végső engedelem,
 Mert a' holott langol, és ég a' ferelem,
 Szívet faljnosít ott, attól vett sérelem.
 De mostanról halad, noha nem fokára,
 Kedveket érhetik, 's juthatnak tzeljára,
 GROF UR Ö Nagysága vállalja magára,
 Tézi mind Kettőnek, mi szolgál javára.
 Bokros Áldásokat azonban mondanak,
 Valakik két rézről ott jelen valának,
 Kik egyben-köttettek, azok-is valának
 Egymástól, bár Szívek majd meg-hafádnak.
 Méltóságos GROF UR már idvezeltetik,
 Nyitott *Gratiája* szépen közöntetik,
 Közörtök azután *Vale* hirdettetik,
 'S Ki ki vett Utjára vízfő-térítettik.
 El-múlt a' Vendégség, útat haladának
 Vendégek, 's egymás közt illy formán állának:
 Áldottak az Egek, kik ide hozának,
 Bódogok a' lábak, mellyek hordozának.
 Imé újulásunk vagyon Szerentsével,
 Kedvezett a' Nap-is ragyogó fényével
 Utunknak, 's éleztett híves melegével,
 Birunk, kit kerestünk GROFI Személyével.
 Lett volna el-estünk illy Kegyeftől káros,
 Érteke, Nemzete, egymással úgy páros,
 Mint *Saphir Jaspis*sal, a' melly igen áros,
 A' kinek Szépsége Jósággal határos.
 Ollyan valósággal mint egy Angyali Kép,
 Ki felől mondhatná azt a' Trójai Nép,
 Párisnak-is nem vólt *Helenája* illy Szép,
 Ha áll, böltselkedik, nyájaskodik, ha lép.
 Minden

Minden drága Kíntsnél leg-nagyobb nyereség,
 Kihez florittatik illy Kegyes Feleség,
 Ki illyet nem kedvell, abban a' feneség
 Meg-gyökerezett, vagy avúlt a' henyesség.
 BÁRO BÁNFFI MIHALYt bóldognak vallhatja
 Tehát ma minden fáj 's bátran el-mondhatja:
Hymettus' virágos hegyén nőtt illatja,
 A' melly lett Reményét fríftő harmatja.
 De bár már *Hymen*-is magát frífeltetné,
Apollo *Peánját* hogy énekelhetné,
Orpheus Hárfáját módosan pengetné,
 Kedvét, kiért égett, a' tellyesíthetné.

H A T O D I K R É S Z.

A' LAKODALOMRÓL.

EL-jött a' *Terminus*, a' Vendégek gyűlnek,
 Kedves látásokkal egymásnak örülnek,
 A' hová álljanak a' Szobák ürülnek,
 Langoznak a' Szívek, Ortzák - is hevülnek.
 Vidámúlt Szíveknek nagy gyönyörüsége,
 Pompás Vendégeknek látzik fényessége,
 Dízel mindeneket MENY-ASZSZONY' Szépsége,
 És a' VÖ-LEGÉNYnek ritka delisége.
 Vigan van, 's örvendez itt ki ki Szívében,
 Ez annak, Az ennek mosolyog Szemében,
 Ez amaszt forgatja, Az ezt Elméjében,
 Ki ki *Gálát* mutat fris Öltözetében.
 Minden Szív' öröme tetézetig vagyon,
Mercurius köztök énekelget nagyon,

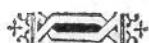
Némelly'ket a' fekéér bár rázta a' fagyon
 Sokszor, de azon van, kedvhez kedvet adgyon,
 Azonban a' Kérők elő-járulának,
 Kezdet *Discursus*ok félben szakadának,
 Továbbra a' víg kedv, 's vígság, hagyatának,
 'S Méltóságos GROF UR előtt így állának:
 Régen Rómaiak midőn tzimerezní
 Az állandó Hítet akarták hímezni,
 Két jeles Oázlot kellett ferezni,
 Hogy fel-tett tzeljokra leheffen érkezní.
 Az egyik ékesült Férjfi formájával,
 A' másik egy Szüznek szép ábrázatjával,
 Vóltak kézfittetve nagyságos munkával,
 Tudja, ki intézte feme' tzikalmával,
 Annak *Titulus*ul HONOR adattaték,
 Másodiknak pedig VERITAS iraték,
 Veritásnak Keze Honornak nyújtaték,
 A' kettő közt ismét Oázlot állittaték.
 Harmadiknak AMOR vala igaz Neve,
 Ezt minden esméri, tudja mit ér heve,
 Akármelly Éteknek ízetlen a' Leve,
 Valakinek Amor barátjává leve.
 Nagyságodnak immár GROFI Udvarában
 Kézen áll a' HONOR mint Heřlor Trójában,
 Itt van VERITAS-is ékes formájában,
 De meg-rekeřtetett az AMOR útjában.
 Azért Nagyságodat engedelmeřséggel
 Kérjük, hadd jöheffen Amor fietséggel,
 Honor és Veritás léřnek betegséggel,
 Míg Amor nem köti-egyben řöveřséggel.
 Kit kéřített Nékünk az Egek' Munkája,
 Javaslott Nagyságod' NAGY FAMILIÁJA,

Ez előtt megígért kedves *Gratiája*,
 Adattásék ide Szép *THÉRÉSIÁJA*.
 Mivel - hogy a' dolog jól meg - fontoltatott,
 Mind két réz' Elméjén jól meg-hányattatott,
 GROF UR Ö Nagysága' válažza adatott,
 A' melly-is hozzájok illy rendel nyújtatott:
 Hozzátok, mint elébb, úgy forr indulatom,
 Mivelhogy illy kedves Vendégim láthatom,
 Leányom keb'lemben tovább nem tarthatom,
 Közvényes lábamon noha van bánatom.
 Ez vólt Végezése ISTENI FELSÉGnek,
 BÁNFFI MIHÁLYomhoz keljen Feleségnek,
 Hozzájok *Amort*-is küldöm főverségnek,
 A' ki munkássa ležz az esméretségnek.
 Leányommal adok egész Kegyefséget,
 Jó felid Erkölsöt, Szemérmetefséget,
 Alázatofságot, Engedelmefséget,
 Mellyekkel FÉRJÉnek tehet Tízteséget.
 Az alatt hány fámmal Tsillagok fénylenek,
 Egymással a' Nyelvek főlnak 's bežéllenek,
 Annyi JOKKAL kérem Egek fereffenek,
 Annyi Szerentsével Ök-is élheffenek.

H E T E D I K R É S Z,

Lett Kézhez - adása a' míg közöntetik,
 Az Inafok által Ažtal terítettik,
 Jó féle ürmös és fín Bor kéžítettik,
 Száraz torok mellyel majd nedvesítettik.
 Már székeket raknak, most Ažtalhoz ülnek,
 Vigadnak, tapsolnak, mindnyájan örülnek,
 Örvendezésekben az Étkek-is hülnek,
 De a' kemény Bortól homlokok hevülnek.

VÖ-LEGÉNY, MENY-ASZSZONY egymást tsókolgatják,

Ölelgetéfeke Kezeket ingatják,

Amor' Virtufai mivel-hogy nógatják,

Subtilis újatskák egymást forongatják.

Jól efnak, jól ifnak, az Aftalnal ülök,

Hymennek - is dízes pompáját örülök,

Én is hátok megett udvarlok, 's hevülök.

Gondolkozásimban tsak nem meg - özülok.

Folynak mindenek közt nyájas *Discurfusok*,

Holott zemléltetnek ritka *Narcissusok*,

Daphné véréből költ ékes *Laurusok*,

Szép *Ganimédesek*, fénylő *Bérillusok*.

Amphion azonban híres *Chorusával*,

Elő - főzik, 's főállal szép mu'sikájával,

Magát kedvelteti jeles újságával,

Annyira, majd ki ki vagy on ugrásával.

Azért Aftalnakok hamar idéztetnek,

Kik által Aftalok gyorsan fedettetnek,

Pádimentumai Szobáknak sepretnak,

Ama' könnyü Lábak Tántzhoz kézfitternek.

Immár *Discurfusát Amphion* kezdette,

Szóllását elébb - is *Minueten* tette.

De Vőféj URamnak minthogy ezt engedte,

Szép könnyü *Stájerén* tsak hamar végzette.

A' MÉLTOSÁGOK-is magokat foritják,

Lábaikat Lengyel Tántzhoz módosítják,

A' Lengyelt most Tóttal, 's Magyarral újítják,

Oláh 'Sukátára végre el-fordítják.

VÖ-LEGÉNY 's MENY-ASZSZONY együtt tántzolának,

A' Tántz után kiket ki - ballagtatának,

Rézfesi lennének már *Amor'* ágyának,

A' Vendégek pedig Tántzban maradának.

NYOLTZA

NYOLTZADIK RÉSZ.

A' M. VÖLEGÉNY' ÉS MENYASZSZONY'

MÉLT. NEMZETEK RÖL.

ILLO volna immár nekem emlegetni,
 Két Méltóságos HÁZ' Virtusit hirdetni,
 „S Régi ELEINEK Nevét jelentgetni,
 Nem vagyok értékes azt végbe - vihetni.
*Briareus*nak bár ötven fejeivel
 Magam' fegithetném, és fáz kezeivel,
 Vagy bírnék *Argus*nak fáz ép femeivel,
Solon' és *Platón*ak böltselkedéivel.
 Erre elégségem akkor sem érezném,
 Bátor kristály Házba egézfén rejtezném,
 Unattatásomat inkább meg-ferezelném,
 Kedveltetésemhez mint sem bé - férkezném.
 Egy Római Ember épített magának
 Kristályból Házakat, lenne Virtusának
 Nyilatkoztatója el - vívelt dolgának,
 Világ tudhatná, mint Napjai forgának.
 De a' Kristály Ház - is itt nem kellemetes,
 Mert FAMILIÁJA Híres Nevezetes,
 Világban Nagyságos, ma - is Tekintetes,
 FELSÉGES UDVARnál mindenik tetfetes.
 NEMZETÉRE egyik FEJEDELEMSÉGGel,
 Más GUBERNATORI fenn pótzolt Tifztséggel,
 Emlékezetesek ma - is Kedveséggel,
 Tellyesek ezek - is ritka Böltseséggel.
 Azért itt más útra Pennámat fordítom,
 Mi forog fiyemen, mint tudom, ki - nyitom,

Úgy tetűzik Elmémet akkor bátorítom,
 BÁRO BÁNFFI MIHÁLY URat ha föllítom.
 KI E' ? Méltóságos BÁRO' Nagy NEMZETE,
 Számos Országokban híres Nevezete,
 Mársnak-is, úgy tudom, Ez vala ferezete,
 Kit jeles Virtusfa illy Hirre vezete.
 Termézet rajzolta véle Deliségét,
 Cavalleriáját, példás Kegyességét,
 Apolló közlötte véle Meiterségét,
 Gestusa mutatja fokott frissességét.
 Ékes Bellorophont úgy tetűzik követi,
 Ha Pegasusára magát ültetheti,
 Chimaera nagy tsudít halálra kergeti,
 De már drága Kintsét Ágyban ölelgeti.
 El - hízem, nem esik kedvetlenségére,
 Hogy Reményének jút legelő helyére,
 Ki - nyílt Örömének kies térségére,
 Mert Edese mellett fekűzik kedvére.
 Olly szép Ez, Apelles illyet nem festhetett,
 Tzifra festésekkel bár bé nem telhetett,
 Juno, Pallás, Venus, illy szép nem lehetett,
 Szépségben Termézet tovább nem mehetett.
 Driadesek közt míg nyájaskodék mint Szüz,
 Számtalanok' Szívét vala gerjeztő Tűz,
 Gerjedezésekre moit-is Sziveket üz,
 Kit BANFFI MIHÁLY UR maga Szivére fűz.
 Fekete hajai Bárfony éínt mutatnak,
 Gyöngyök' fejérségi homlokán láttatnak,
 Fel - vont szemöldöki szép móddal rakatnak,
 Vidám tekinteti Sziveket has'gatnak.
 Alabástrom óltárt tzimerez nyakával,
 Szép virágos kertet jelent ortzájával,

Öröm volna egyest ihatni fájával,
 Ujúl, kit harmatóz gyenge ajakával.
*Hesperidus*oknak termett a' kertjében,
 A' két Arany-alma, melly ragyog keb'leben,
Veritas iratott Szive' tetejében,
 A' melly kegyeskedik dobogván melyében.
 Tzedrushoz hasonlit kartsú derekával,
 Bár nézze akárki fême' tziikalmával,
 Fel-ékesítettett olly Test' állásával,
 Szebbet *Lysippus* sem meté Tudománnyával.
 Mint fejer Márványok hasonlók kezei,
 Ró'sák kelnek holott folynak lépései,
 Szép rendekkel özve-rakattak ízei,
 Gyúlad 's hevül, kinek rá néznek fêmei.
Carmentis és *Sapbo* ezes értékevel
 Nem érnek, *Medusát* múlja lépségével,
 Híres *Andromachét* haladja mívével,
Diámmát követi lép Kegyeiségével.
 Kegyeiségét vette a' Kitől fületett,
 A' Termézet által fel-ékesítettett,
 Valamelly nagy Jóság Világban lehetett,
 Ettől-is attól-is, mind meg-rekefztetett.
 KEDVES ASZSZONY-ANYJA tündöklík mint ezüst,
 Példás Kegyeiségben, melly nem bornlík mint nyüst,
 Tündöklött eddig-is, el sem enyéz mint füst
 Kegyeisége, söt forr, valamint tüznél üst.

K I L E N T Z E D I K R É S Z.

A' M. VÖ-LEGENY UR, ÉS MENY-ASZ-
 SZONY EGYÜTT BESZÉLGETNEK.

OH melly nagy Szerentse illy Szépre találni,
 És olly *Cavallér*al illyennek sétálni,

Mostan - is *Amor*hoz ketten mentek hálni,
Mert kényszerítettek Szerelemben élni.

Honor és *Veritás* már egybe - férkezett,
Ohajtott *Amor* - is közikben rejtezett,
Fel - derült víg Kedvek, minden Gyáft vetkezett,
Amor fietséggel mihelyest érkezett.

Amornak fints immár hátra maradása,
Honor 's *Veritástól* el - zárattatása,
Nálók rendeltetett örökös lakása,
A' kinek étele nem a' sovány kása.

Azonban az *Honor* öröme' mélységét,
Ékes *Veritás*sal kötött fővetségét,
Már örökösödött várt esmértségét
Fontolván, *Éollitja* Kedves FELESÉGÉT.

Mondván: Szép Hajnalom, hozzabító Fényem!
Szivemet vidító, 's újító Reményem,
Nyavalyam enyhítő drága Leleményem,
Kívánt örömekre vezető Ösvényem!

Mennyit gyötrettettem, míg reád fertz tettem,
De gyötrődésemben elevenítettem,
Vidám Személyedtől a' melly febet vettem,
Kegyes Orvosommal veled enyhítettem.

Te már az enyim vagy, én Te Szolgád lézek,
Minden indulatim *Éolgalatra* kézek,
Míg Világban élek, néked kedvet tézek,
Te tölem, Én töled víg újulást vézek,

MELT. VÖ-LEGENY UR' ÉNEKE.

B - Ánattól fanyargattattam, A' míg Szerentsém kaphattam,
Belső hevemtől gyúladtam, Hív Orvost nem találhattam,
Bár Eltemet fok próbákra ki-tettem.

A - Felhőknek szakadását, Fenevadak' firkoltását,
Ollykor Fuskák' ropogását, 'S Fejem' vezélyben forgását,
'T sak kitsiny dolognak tartottam 's véltem.

N - Oha rettentő felelem, De ha Szívben ég Szerelem,
Tsudálható nagy sérelem, És leg-eméztöbb gyöttelelem,
Illy Szív femmi vezélytől meg nem retten.

E - Ájdalmam ettől érzettem, Szememet merre vetettem,
Édesem nem zemlélhettem, Kiért majd meg-eméztettem,
De kiért zenvedtem, immár meg nyertem.

I - M tsak Te vagy olly drága Kints, Kinek előttem mássa nints,
Szived Szívemnek zár 's bilints, Nyittassék-fel hát a' kilints,
Hogy Kegyeségedhez bé-férkezhessem.

M - Inden fájdalmam hűnt, nem sért, Mivel Szívem Szivedhez ért,
A' mit kért, meg-nyerte a' bért, Mikor Kegyelse hozzá-tért,
Illy Kegyesem egyedül tsak Te lettél.

I - Mmár kedves fényem derült, Mert várt Szerentsém meg-kertült,
Tettem melegült, mely volt hült, Mert drága Kintsem mellem dült.
Nints a' ki böldeggabb volna nálamnál.

H - Éléná Párisé légyen, Pyrámus szép Tysbét végyen,
Théséus Phedrával tégyen Szövétséget, Szívem mégyen,
'S Bé-zárkozik Édesem' Keblében.

A - Zért fogadd-el fivesen, Néked tartatott kedvesen,
Kívánja velem éltesen, ISTEN, 's fok jókkal ézeressen,
Mig Párkák Eltünket el nem végeznek.

J - Avallom Kegyeségedet, Örülöm vidám Kedvedet,
Követem jó tetféledet, Védelmezem fletedet:
Néked fel-áldozott Hived maradok.

MÉLTÓSÁGOS MENY-ASZSZONY'

F E L E L É S E.

Koronám vifelő szép Gyönyörűségem,
 Szivemet éleztő új elevenységem,
 Leg-főbb Ditsőségem, minden Ékecségem,
 Te vagy Kedveségem, benned Reménységem.
Nymphák' Seregében míg vala lakásom,
 Örveztem, 's véltem lelé ott maradásom,
 De hogy következék azoktól válásom,
 Ugy tetzik hogy lett Uj-világra hozásom.
 Nem kívánczom már azokhoz meg-térni,
 Inkább azon fogom az Egeket kérni,
 Engedje víg kedvem Édesemmel mérni,
 Lehecsen Szívéhez örökösön férni.
BÁRO BÁNFFI MIHÁLY, lettél Én Édesem,
 Nintsen az Ég alatt több ilyen Kedvesem,
 Jóm, leg-féltöb Kintsem, Szépem, és Kegyesem,
 Víg Kedvem, Örömem, Koronám, Hítvesem.
Tengerek' mélységi elébb ki-fáradnak,
 Ottan mennyi halak hálóban akadnak,
 Minden vetemények a' földben maradnak,
 Mint-fem Tízteségid Számból ki-fakadnak.
 Állítod, nehéz volt, míg hozzám kerültél,
 Gondok' habjaiba gyakorta merültél,
 De már a' Szerentse' jobb fárnyára ültél,
 Oh Kedves Harmatom! fokzör nedvesültél.
 Immár tetféfednek lézek Szolgálója,
 Érzékenységitmek vagyok áldozója,
 Téged-is, Engem-is Szerentse' hajója
 Hordozzon, míg válaft Párkákknak ollója.

MÉL-

MÉLTÓSÁGOS MENY-ASZSZONY'

É N E K E.

K - Arikliát Theogenes, Florentinát Philostenes,
Míg nyerte vólt gondja terhes, Fényes napja-is felleges,
De bár vólt útja vezélyes, Szívéhez tértült a' Kegyes.

E - L-hízem úgy törekedtél, A' míg Hívedre fert tettél,
Bújdosáfidban fenvedtél, Izetlen Etkeket ettél,
Vezélytől Félelmet vettél, Sziveden mérget érzettél.

M - Elly fok vezély, és bú, bánat, Havon-is terhelne fánat,
De ha a' Vadász malarat, Halász mély vizben frís halat
Fogni akar, vagy ha kaphat, Örvend, 's távoztat únalmat.

E - N is Hozzád míg kerültem, Szerentse' Hajóján ültem,
Sokszor Bánatba merültem, Kínaimtól melegültem,
De azoktól mindjárt hültem, Mihelyt Szivedtől hevültem.

N - Avalyája bús Szívemnek Oflott homályja fényemnek,
Elege van reményemnek, Nintsen ürege kedvemnek,
Szívét látom Édelemnek, Gyógyító ídját febemnek.

I - Evagy, egyedül tsak Te vagy, Ki nélkül örömem el-fagy,
Hívségem Tehozzád melly nagy, Ki nem mondhatja azt bolts Agy,
Azért Szivedbe zárj 's fogadgy, Áliandóul velem maradgy.

H - Ozzád Szívem leffé mindég hív, 'S fokkal tisztább mint arany mív,
Mellyet nem emézheth a' nyiv, Set ellene erős kéz-ív
A' Szív, mellyel egyesült Szív, Engemet arra nógat, 's hív.

E - Ngedj tehát kérésemnek, Légy fizetője béremnek,
Koronája vagy fejemnek, Téged esmérlek hívemnek,
Vallak, míg élek, Férfjemnek, Világban féltőbb kintsemnek.

R - Agyog már meg-frisült fényem, Engedelmesség ösvényem,
Örülöm Jó-téteményem, Nem falaftám leleményem,
Te vagy kedves érzeményem, Egyedül benned reményem.

E - Lébb púfka lefűz e' világ, Tűzre hányatik minden ág,
Fegyver mindeneket le-vág, Még a' ma-tár-is kérot rág,
A' tér föld nagy tetőre hág, Gyázba öltözik a' virág.

S - Értetett Szívem a' kitől, Távozzom tiételeitől,
Avagy nyájas érzelmétől, Lézek idegen kedvétől,
Söt újulok örömetől, Mint Tavaž Nap' melegétől.

I - Mmár-is víg kedvel mérem Örömem, hogy lettél bérem,
Kedved kedvesen kísérem, Mig határomat el-érem,
Addig, 's ISTENemet kérem, Légy hív, és kegyes vezérem.

A - Nnak Complementem tettem, Szívemhez melly Szívet vettem,
Midön ez Versem érzettem, Kedvem' hegyére léptettem,
Várt újulásom érzettem, Edelemtől oleltettem.

T I Z E D I K R É S Z.

v a g y:

B È - R E K E S Z T È S.

Ö Szve - keléseknek ez vala határa,
Mert várt Szerentséjek érkezett forára,
Kézül minden Vendég meg - térti útjára,
VERITÁSnak gyöngyök húlnak ortzájára.
Mert GROF UR ATYJÁnál téven bútsúzását,
Közönvén, tsókolván Jó Atyáskodását,
'S GROF ASZSZONY-ANYJÁnak hív dajkálkodását,
Áraftnak femei gyöngyöknek forrását.
BÁNFFI MIHÁLY UR-is illy kötelességet
Téfi, és ajánlja engedelmességét,
'S Kéri, ne borítsa homály kedveségét,
Mert sajnosan fogja érezni inséget. Sűrű

Sűrű Áldásoknak azonban harmatja
 Meg - állá mind Kettőt, lefű - is foganatja;
 Mert KEGYES ATYÁKnak oltá indúlatja,
 Mondván: Légyen ISTEN Gondviselő ATYJA.
 Én - is hát Szívemnek meg - gyújtván Fáklyáját,
 Még egyfzer Műsámnak pendítem Hárfáját,
 A' melly tovább vivén Elméje' Strá'sáját,
 Igy kezdi Szívéből származott Nótáját:
 Mikor a' folyó Viz útját meg - tériti,
 A' Nap' ragyogványja Eget nem deríti,
 Vigáljos fényével Földet nem keríti,
 Borhoz fokott Föket a' Maros fedíti:
 Akkor szakadjon - meg Kedvek' Öltözetí,
 Akkor enyészzen - el Híre 's Nevezeti,
 HONOR 's VERITÁSnak Jó Emlékezeti,
 Akkor aludjon - meg nyájas Szereteti.
 Hány tseppek lehetnek a' nagy Tengerekben,
 Hány Lelkek vígadnak a' fényes Egekben,
 Virág - fálak nőnek virágos Kertekben,
 'S Gondolatok tűnnek Emberek Szívekben?
 Mennyi Fű - fál terem Mezön 's a' Réteken,
 Neptunus hány habot hajt minden Vizeken,
 Hány fók fordulnak - meg Emberek' Nyelveken,
 Hány számmal Tsillagok fénylenek Egeken?
 Annyi ÁLDÁSOKKAL az ISTEN feresse,
 Hogy egy Szív másíknak Kedvét kereshefse,
 HONOR és VERITÁS egymást ölelhefse,
 Végezetre MENNYBE Magához vezefse.

V É G E.

